

POEMUL CARE SE CITEȘTE PE SINE

Poemul se întoarce asupra sa
și începe să se citească pe sine
se descifrează încet, pătrunde în adâncul său
cu sfială, zîmbește, scoate un țipăt de uimire

pe măsură ce poemul se citește pe sine
el se înțelege pe sine
și dispare încet din univers

poemul se oprește o clipă, se uită în spatele său
la cele citite: nu vede decît
o diră albă și subțire care la rîndul ei
se topește în cenușa deasă a zilei

ai să dispari, ai să dispari pentru totdeauna
urlă cuvintele care au mai rămas necitite
n-are nici un rost să dispari
îi șoptește poemului
duhul poemului, speriat, zbîrcit ca o lămîie

dar poemul rînjește groaznic și din nou
se aruncă asupra sa precum gîndacul

DUPĂ-AMIAZĂ CU SFÎRȘIT DE SECOL

Călătoream pe o stradă subțire
la fel cum un ac argintiu călătorește
prin corpul unui fluture

un câine lătra la o picătură de apă
cămașa era smulsă de pe trupul meu
cu tot cu piele

rîsul părea jupuit de pe botul câinelui
poemul părea jupuit de pe creier

trășurile alunecau încet pe stradă
carii întorceau capul după trecători

liniștea n-a trecut de propriul eu trup
căderea s-a oprit din lipsă de sunet

OBOSIT ȘI MURDAR CU OCHII INJECTAȚI

Numai câinele mai rătăcește prin oraș
obosit și murdar cu ochii injectați
se oprește lângă trupul inert
al lui Anaxagora se gîndește iată
n-a vrut să creadă în zei iar acum
e mort

cîinele rătăcește toată ziua prin oraș
călătorește pe străzile arse de soare
se gîndește ce urît e orașul cu un singur cîine
ce urîtă e lumea care naște numai
un singur zeu
mort

cîinele se oprește lângă gura mea
și începe să plîngă
îmi zice trezește-te, bestie umană,
făcătură, nu vezi că se lasă frigul, nu vezi?

IEȘIREA PRIN GURA NEAGRĂ A CUVÎNTULUI

Poate dacă am să scriu toată noaptea
o să-mi treacă
dimineața voi fi trist dar fericit și poate
umbra gigantică a zilei mi se va lipi de palme

există o moarte sigură moartea prin
cuburile inexistente de gheață
există o ieșire sigură din univers ieșirea
prin gura neagră a cuvîntului univers

de mult îmi doream să scriu versuri
despre propria mea dorință de a scrie
iată, în această seară cînd urmele lucrurilor
s-au topit
e deja timp pentru o nouă poveste

ușile au fost deschise cheia s-a încins
fierbe ceaiul semafoarele au vorbit
se pun în mișcare uriașe cisterne cu sudoare
ultimul mare împușcat în frunte se răsuște
în glonte său

O TRAGERE CU ARCUL

Trage în mine, îi spuneam, trage în mine
sînt aici, pe acoperișul orașului

el trăgea și săgeata mă lovea în picior
i-o întindeam și-l rugam: mai țintește o dată

el trăgea și mă nimerea în umăr
eu îmi scoteam săgeata din umăr
și alergam după el, îi spuneam: ai greșit
mai încearcă o dată

el mă privea rugător, mă vedea
furios și înrăit, își încorda arcul
și mă țintea în urechea stîngă

minciună, strigam eu, o mare minciună,
oare nimeni nu mă poate ținti în inimă
sau în frunte, bastarzilor!

mă repezeam la el, îl prindeam de piept cu
palmele negre, îi urlam în ureche:
bastardule, uită-te la mine cînd lovești